

a Kecskeméti HCS...

...2005. április 8-án tartotta elnökségi ülését és Helyi Csoport rendezvényét, melyre meghívást kapott *Cserép János* OEE elnök és *Ormos Balázs* főtktár is. *Sódar Pál* HCS elnök vázolta a HCS feladatait, *Bognár Gábor* titkár beszámolt a HCS tevékenységéről. *Cserép János* OEE elnök beszámolt az Egyesület tevékenységéről, az anyagi források

előteremtésének nehézségeiről, a tagdíjak és az Erdészeti Lapok költségterítésének szükségességéről. A lapok jövőbeni szerepéről, erdészeti közlemény vagy utcán árusítható lap legyen és ennek pénzügyi háttéréről is szó esett. Az erdőfenntartás újragondolása is szükséges. A civil szervezeteknek megnőtt a szerepük, ezt ki kell használni. A

régiókból adódó előnyökkel élni kell. A beszámolóhoz hozzászóltak *Sódar Pál*, *Nagy Béla*, *Göbölös Antal*, *Spiegel János*, *Barna Tamás*. Szó esett a Natura 2000 erdőre ható feladatokról, melyektől nem kell megijedni. Az Alföldi Erdőkért Egyesület és az OEE közötti együttműködés megkötéséről. A magánerdők helyzetéről és képviseléről.

A jó hangulatú megbeszéléseket baráti beszélgetés és közös ebéd zárta.

Ormos Balázs

Epilógus

Dr. Borsos Zoltán „Erdő a közjóért” c. könyvéhez

A XXI. század kezdetén különösen jelentős az a publikációk – tanulmányok, cikkek és könyvek –, amelyek rámutatnak az erdő sokoldalú hasznára, fenntartásának és fejlesztésének rendkívüli jelentőségére. Ezért is vettem kézbe örömmel és érdeklődéssel dr. Borsos Zoltán erdőmérnök könyvét, ezért is vállalkoztam arra, hogy a „Vasi Szemle” főszerkesztőjének a felkérésére néhány gondolattal méltassam. Megkülönböztetett figyelemmel olvastam az egyes fejezeteket, amelyek azért is érdekesek, mert vasiak, ugyanakkor országos jelentőségűek is. Valószínűleg az is fokozta érdeklődésemet, hogy a könyvben tárgyalt erdők nagy része szülőföldem, Bejcgertyános határát is borítja, ahonnan kellemes sétával eljuthat az ember a legcsodálatosabb hazai gyertyános-tölgyesekbe, hol a legjobb vargánya terem, és ahonnan messze elhallatszik a szeptemberi szarvasbögés, amely az erdei élet őszi nászindulója.

Az erdő szeretete, a magas színvonalú szakértelem és az erdőért érzett felelősség csendül ki az előttem lévő könyv valamennyi sorából. Vajon képes-e az ember az erdészettudománynak, az erdészeti gyakorlatnak és az erdész szakember erdőhöz való kötődésének az egyes fejezetekben megnyilvánuló harmóniáját méltóan leírni? Lehet-e ezt a könyvet úgy ismertetni, hogy az olvasó érzékeli azt a nagyszerű elkötelezettséget, amelynek az alapja az erdészhivatás, és amellyel az erdő a közjót szolgálja? Aki áttanulmányozza az „Erdő a közjóért” című könyvet, gazdagabb lesz az erdőről szóló ismeretekkel, és másként látja majd az erdőt, az erdészek munkáját és az erdőgazdálkodás jelentőségét.

A könyv borítólapján egy világhíresnek is mondható gyertyános-tölgyes erdő színes képe hívja olvasásra az embert. A

bevezető után érdemes a tempót lassítani, hogy Kaán Károlynak, az egyik legkiválóbb magyar erdésznek az intelmeit követően kellően megismerjük a gyertyános-tölgygazdálkodás lényegét. Bizonyára megdobogtatja számos Vas megyei szívét a Scherg-iskoláról szóló fejezet. A könyvből megtudhatjuk azt is, hogy a XX. században az erdésznek is volt Magyarországon aranykora, és ebben a korban még az erdőn dolgozó gérci lányoknak is jutott szerep.

Hosszabban kellene méltatni a könyv további fejezeteit. A tíz fejezet talán egy életmű különböző állomásainak is tekinthető. A szerző igaz történeteket, tudományos igazságokat és gazdag szakmai tapasztalatokat ad át azoknak, akik a kötet kézbe veszik és olvassák. Borsos Zoltán elsősorban Vas megye keleti tájain, az egykori Sárvári Erdőgazdaság területén alkotott maradandót, de később féltő gondnal művelte a megye összes állami erdeit és oktatta nevelte a vasi erdészeket.

A könyvből „kiolvasható” a vasi erdőgazdálkodás, a vasi erdők, arborétumok, parkok és fásítások gondozottsága, kiemelkedő ökológiai és ökonómiai szerepe. A múlt és jelen kapcsolódik össze a jövővel az utolsó fejezetben, amelyet a szerző életútjának, publikációinak és előadásainak ismertetése zár.

Vas megyei erdész lévén, a könyv elolvasása után és már korábban is, sokszor jártam és járok ma is – ha másként nem, gondolatban – a vasi erdőkben. Tapasztalom az érdeklődést és az elismerést a vasi erdőgazdálkodás iránt. Jó dolog ez, kár hogy sokan nem tudnak eleget róla. A megye lakossága nem mindig ismeri eléggé és értékeli megfelelően a vasi erdészek tevékenységét. Az erdészet egyik jelentős feladata, hogy a társadalmi kapcsolatokat bővítse, és hiteles tájékoztatással segítse elő az erdők igazi védelmét és értékelését. Elegendő talán, ha a Sárvár melletti Farkaserdő nemzetközi jó hírére emlétem, vagy azt, hogy az Őrség azért válhatott nemzeti parkká, mert az előző évtizedek, évszázad folyamán erdőmérnökök, erdésztechnikusok, erdei munkások szívesen gondtal és szeretettel művelték az itteni erdőket. Borsos Zoltán könyvéből ezt is megtudhatja az olvasó.

Végül a könyv záró fejezetéről néhány szó! 1944-2004 között olyan 60 év telt el, amelynek során a vasi erdészek, erdei munkások begyógyították a háború által meggyötört erdők sebeit. Ezután hozzáálltak az erdők intenzív fejlesztéséhez. A vasi ökológiai adottságok alapján, az ökoszisztéma-szemlélettel vértézve olyan eredményes gazdálkodás valósult meg, amelyre büszke lehet a megye akkor is, ha időnként a kellő szakismeret hiányában akadnak olyanok, akik tényleg nem látják a görbe fától az igazi csodálatos erdőt, amelynek megbecsülését, a közjóban betöltött szerepének méltó értékelését segíti Borsos Zoltán könyve is.

prof. dr. Solymos Rezső
az MTA rendes tagja